

Sygn. akt II Ka 704/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk (spr.) SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Radosława Romaniuka

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 r.

sprawy **K. K. (1), G. K., M. S. i S. C. (1)**

oskarżonych o przestępstwa z art. 65 §1 kks i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych K. K. (1), G. K., M. S. i S. C. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 26 sierpnia 2015 r. sygn. akt II K 938/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- ustala jedną stawkę dzienną grzywny w stosunku do wszystkich oskarżonych w wysokości po 54 (pięćdziesiąt cztery) zł;
- na zasadzie art. 32§1 i 3 kks w zw. z art. 29 pkt 2 kks orzeka solidarnie w stosunku do oskarżonych K. K. (1), G. K., M. S. i S. C. (1) środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w kwocie 90.430 zł;
- na podstawie art. 63§2 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonym rzeczywisty okres pozbawienia wolności w sprawie, przy czym K. K. (2) i G. K. od dnia 28 września 2013 r. do dnia 23 stycznia 2014 r., uznając wykonanie kary grzywny w wysokości do 236 stawek dziennych, M. S. okres od dnia 28 września 2013 r. do dnia 24 stycznia 2014 r., uznając wykonanie grzywny w wysokości 238 stawek dziennych, zaś S. C. (1) okres od dnia 28 września 2013 r. do dnia 31 października 2013 r., uznając wykonanie 68 stawek dziennych grzywny;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych K. K. (1), G. K., M. S. i S. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych po 10.985 zł.

UZASADNIENIE

K. K. (1), G. K., M. S. i S. C. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 28 września 2013 roku, w R., gm. S., powiatu (...), województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, przechowywali wyroby akcyzowe wielkiej wartości, wiedząc przy tym, że pochodzą z przywozu z zagranicy i zostały wprowadzone na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, w postaci 449 000 paczek papierosów marki JIN LING bez polskich znaków skarbowych akcyzy o rynkowej wartości 4 894 100 zł i wartości celnej wynoszącej nie mniej niż 478 031 zł oraz 12 400 kg krajanki tytoniowej o rynkowej wartości 6 757 752 zł i wartości celnej wynoszącej nie mniej niż 450 864 zł, przy czym narażone na uszczuplenie należności z tytułu podatku akcyzowego wynoszą 14 255 059 zł, należne cło 613 043 zł oraz należny podatek Vat 3 633 309 zł, tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 65§1 k.k.s. w zb. z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 1 k.k.s.

a nadto S. C. (1) o to, że:

II. w dniu 1 lutego 2012 roku, w O., powiatu (...), województwa (...), w celu użycia za autentyczny, podrobił dokument w postaci Faktury (...) wystawionej przez firmę Skup (...) z siedzibą w O. w ten sposób, że w pozycji "Towar otrzymałem" podrobił podpis osoby nieistniejącej J. S. (1), tj. o przestępstwo z art. 270§ 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2015r.:

- oskarżonych K. K. (1), K. K. (3), M. S. i S. C. (1) uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu stanowiącego przestępstwo z art. 65§1 k.k.s. w zb. z art. 91 §1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 1 k.k.s. i za ten czyn z mocy art. 65§1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w zw. z art. 37§1 k.k.s. i art. 38§2 k.k.s. wymierzył oskarżonym K. K. (1) i G. K. kary pozbawienia wolności w rozmiarze po 1 roku i grzywny po 1000 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna równa jest kwocie 50,00 złotych, oskarżonym M. S. oraz S. C. (1) kary po 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny po 1000 stawek przyjmując, że jedna stawka równa jest kwocie 30,00 złotych;
- z mocy art. 29 pkt 1 k.k.s w zw. z art. 30§3 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazach dowodów rzeczowych na kartach akt sprawy: 354 pozycja 1 i 2, 361 pozycja 1 i 2, 365 pozycja 1 i 2, 368 pozycja 1-9, 371 pozycja 1 i 3, 390-391 pozycja 1-2, 6-15, 394 pozycja 1, 933 pozycja 1, a nadto z mocy art. 29 pkt. 1 k.k.s. w zw. z art. 32§1 k.k.s. uzyskanej ze sprzedaży dowodów rzeczowych kwoty łącznej 90430 złotych, a z mocy art. 31 §6 k.k.s. zarządził zniszczenie krajanki tytoniowej oraz 1000 paczek papierosów przechowywanych w magazynie Izby Celnej w W.;
- oskarżonego S. C. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II czynu stanowiącego występki z art. 270§ 1 k.k. i za czyn ten z mocy art. 270§ 1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- z mocy art. 85 k.k., art. 86§1 k.k. orzeczone w pkt. 1 i 3 jednostkowe kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego S. C. (1) połączył i orzekł łączną karę 1 roku pozbawienia wolności;
- z mocy art. 69§1 i §2 k.k., art. 70§1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych w pkt. 1 kar pozbawienia wolności wobec oskarżonych K. K. (1), K. K. (3), M. S. oraz orzeczonej w pkt. 4 łącznej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec S. C. (1), na okres 3 lat tytułem próby;
- zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów postępowania: od K. K. (1) i G. K. kwoty po 11684,13 złotych, a od M. S. i od S. C. (1) kwoty po 7684,13 złotych.

Apelację od tego wyroku wnieśli obrońcy wszystkich oskarżonych oraz prokurator.

Obrońca oskarżonych M. S. i S. C. (1) - adw. S. B. wyrokowi zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk poprzez uznanie oskarżonych winnymi popełnienia zarzucanego im w akcie oskarżenia występku również w zakresie znalezionej na posesji w R. krajanki tytoniowej, pomimo, iż zgromadzony materiał dowodowy sprawy nie daje żadnych podstaw dla wywiedzenia takiej konkluzji,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżeni M. S. oraz S. C. (1) w dniu 23 września 2013 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami przechowywali wyroby akcyzowe w postaci 12 400 kg krajanki tytoniowej,
- rażąco niewspółmierność (surowość) orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności oraz kar grzywny, poprzez wymierzenie im kar pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku z zastosowaniem instytucji warunkowego jej zawieszenia na okres próby 3 lata a nadto kar grzywny w wymiarze 1000 stawek ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł, co stoi w sprzeczności z ustawowymi dyrektywami wymiaru kary przewidzianymi w przepisie art. 53 k.k.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o zmianę opisu czynu oskarżonych, poprzez wyeliminowanie ustalenia o przechowywaniu wyrobów akcyzowych w postaci krajanki tytoniowej w ilości 12 400 kg, a następnie złagodzenie wymierzonych kar, w szczególności kary grzywny.

Drugi obrońca oskarżonych M. S. i S. C. (1) – adw. J. S. (2) wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść wyroku, poprzez uznanie, że oskarżeni M. S. oraz S. C. (2) w zakresie objętym aktem oskarżenia przechowywali wyroby tytoniowe w postaci krajanki tytoniowej, w ilości 12 400 kg, podczas gdy analiza materiału dowodowego wskazuje, że oskarżeni dokonywali wyłącznie rozładunku paczek papierosów, jak też nie posiadali wiedzy o przechowywaniu innych wyrobów akcyzowych znajdujących na posesji w R. co w konsekwencji bezpośrednio skutkuje rażąco surowością orzeczonej wobec oskarżonych kary, za popełnione czyny.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zarzucanego oskarżonym, przechowywania wyrobów akcyzowych w postaci krajanki tytoniowej w ilości 12 400 kg oraz złagodzenie orzeczonych kar, w tym zwłaszcza kar grzywny.

Obrońca oskarżonych K. K. (1) i G. K. wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, mogący mieć wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżeni K. K. (1) i G. K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przechowywali wyroby akcyzowe w postaci 12.400 kilogramów krajanki tytoniowej o wartości rynkowej 6 757 752 złotych oraz 449.000 paczek papierosów o wartości rynkowej 4 894 100 złotych, wiedząc, że pochodzą z przywozu z zagranicy i że zostały wprowadzone na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego oraz bez przedstawienia organowi celnemu, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że jakkolwiek nie budzi wątpliwości, iż ww. oskarżeni, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przechowywali wyroby akcyzowe w postaci 449.000 paczek papierosów o wartości rynkowej 4 894 100 złotych wiedząc, że pochodzą z przywozu z zagranicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia celnego oraz bez przedstawienia organowi celnemu, to jednak brak jest dowodów albo zamkniętego łańcucha poszlak świadczących, że oskarżeni brali udział w nielegalnym przechowywaniu krajanki tytoniowej.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonych K. K. (1) i G. K. wniósł o uniewinnienie obydwu oskarżonych od zarzutu przechowywania, bez zgłoszenia celnego i bez przedstawienia organowi celnemu wyrobu akcyzowego w postaci 12.400 kg krajanki tytoniowej, o wartości rynkowej 6 757 752 zł ewentualnie znaczne złagodzenie wymierzonych obydwu oskarżonych kar pozbawienia wolności oraz kar grzywny za czyn polegający na przechowywaniu 449 000 paczek papierosów pochodzących z przewozu zza granicy na obszar celny Wspólnoty Europejskiej bez zgłoszenia organowi celnemu.

Prokurator zaskarżył wyrok w odniesieniu do wszystkich oskarżonych w części dot. orzeczenia o karze i środkach karnych. Wyrokowi zarzucił:

- obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 23 p 3 kks poprzez ustalenie stawki dziennej grzywny przy orzekaniu kary za czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia wobec K. K. (1) i G. K. w kwocie 30 zł, tj. poniżej dolnego ustawowego progu, który w dacie czynu wynosił 53,33 zł,
- obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 32 § 1 i 3 kks w zw. z art. 29 pkt 1 kks poprzez orzeczenie na tej podstawie przepadku uzyskanej ze sprzedaży dowodów rzeczowych kwoty łącznej 90 430 zł, podczas, gdy powyższy przepis stanowi podstawę do orzeczenia środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów,
- obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 kpk, bowiem Sąd I instancji orzekając wobec oskarżonych karę grzywny obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie zaliczył oskarżonym na poczet grzywny okresu tymczasowego aresztowania oraz zatrzymania w sprawie.

Podnosząc te zarzuty wniósł o:

- wymierzenie oskarżonym K. K. (1), G. K., M. S. i S. C. (1) za czyn opisany w pkt. I aktu oskarżenia obok orzeczonych kar pozbawienia wolności grzywny w rozmiarze 1000 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 54 zł;
- orzeczenie wobec oskarżonych na podstawie art.32 § 1 i 3 kks w zw. z art. art.29 pkt.2 kks solidarnie środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów w kwocie 90 430 zł;
- zaliczenie oskarżonym K. K. (1) i G. K. na poczet orzeczonej kary grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28.09.2013 r. do dnia 23.01.2014 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się dwóm dziennym stawkom grzywny, tj. na poczet 236 stawek dziennych;
- zaliczenie oskarżonemu M. S. na poczet orzeczonej kary grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28.09.2013 r. do dnia 24.01.2014 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się dwóm dziennym stawkom grzywny, tj. na poczet 238 stawek dziennych;
- zaliczenie oskarżonemu S. C. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28.09.2013 r. do dnia 31.10.2013 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się dwóm dziennym stawkom grzywny, tj. na poczet 68 stawek dziennych.

Na rozprawie apelacyjnej obrońcy oskarżonych poparli apelacje i wnioski w nich zawarte. Przyłączyli się do apelacji prokuratora w zakresie zaliczenia na poczet kary grzywny okresu tymczasowego aresztowania. W pozostałym zakresie apelację prokuratora pozostawili do uznania sądu. Prokurator poparł swoją apelację, wnosząc jednocześnie o nieuwzględnienie apelacji obrońców. Oskarżeni M. S. i S. C. (1) przyłączyli się do stanowiska swojego obrońcy. Pozostali oskarżeni nie stawili się będąc o terminie rozprawy zawiadomieni prawidłowo.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje.

Apelacje obrońców wszystkich oskarżonych (mające w zasadzie identyczny charakter), a zarzucające sądowi meriti błąd w ustaleniach faktycznych, obrazę przepisów prawa procesowego oraz rażącą surowość kary, jak również wnioski w nich zawarte o zmianę wyroku poprzez ograniczenie przypisanego oskarżonym rozmiaru działalności przestępczej, a w konsekwencji o złagodzenie wymierzonych kar, jako niezasadne na uwzględnienie nie zasługiwały. Stwierdzić, bowiem należy, iż sąd I instancji w tej części trafnie ustalił w sprawie stan faktyczny oraz dokonał jego prawidłowej oceny pod względem prawnym. Również dokonana przez sąd rejonowy ocena dowodów nie zawiera błędów zarówno

logicznych jak i prawnych. Z uwagi na jednorodny charakter wszystkich apelacji obrońców, sąd odniesie się do nich w dalszej części uzasadnienia łącznie.

W celu zachowania większej przejrzystości uzasadnienia w pierwszej kolejności sąd okręgowy odniesie się do apelacji prokuratora, która w zasadzie, pomimo podniesienia zarzutów obrazy przepisów prawa materialnego i procesowego ma tzw. „kosmetyczny charakter”. Sprowadza się do określenia prawidłowej – minimalnej stawki dziennej wymierzonej oskarżonemu kary grzywny, orzeczenie środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów w miejsce orzeczenia przypadku oraz zaliczenia na poczet kary grzywny okresu tymczasowego aresztowania. Przypomnieć wypada, iż podczas głosów stron na rozprawie odwoławczej żaden z obrońców oskarżonych nie kwestionował w istocie apelacji prokuratora. W tej sytuacji nie ma potrzeby szerszego odnoszenia się do tego środka odwoławczego.

Jest faktem oczywistym, na co zwrócił uwagę w środku odwoławczym prokurator, że w przypadku przestępstw skarbowych wysokość stawki dziennej grzywny ustalana jest w nawiązaniu do kwoty najniższego wynagrodzenia i nie może być niższa od jednej trzydziestej tej kwoty. W realiach sprawy niniejszej, najniższa możliwa do przyjęcia kwota stawki dziennej to 53, 33 zł. Domaganie się więc przez oskarżyciela ustalenia stawki dziennej w wysokości jedynie 54 zł, jest w pełni uzasadnione. Również uzasadniony jest wniosek apelacyjny prokuratora o orzeczenie solidarnie od oskarżonych środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów. W chwili orzekania, sąd nie był w posiadaniu przedmiotów objętych ewentualnym przypadkiem, bowiem zostały one sprzedane. W tej sytuacji w stosunku do uzyskanej w wyniku sprzedaży przedmiotów kwoty pieniężnej winna mieć zastosowanie regulacja określona w art. 32§1 i 3 k.k.s. Nie ulega też wątpliwości, iż sąd I instancji, nie zaliczył oskarżonemu na poczet kary grzywny, stosownych okresów ich tymczasowego aresztowania w sprawie niniejszej, do czego był zobowiązany. Podzielając więc w całości argumentację przedstawioną w apelacji prokuratora, należało zmienić zaskarżony wyrok w odniesieniu do wszystkich oskarżonych, zgodnie z zawartymi w tym środku odwoławczym wnioskami.

Przechodząc w tym miejscu do wszystkich apelacji obrońców, przypomnieć w wypada, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, „Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. m.in. wtedy, gdy:

- 1/ jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy;
- 2/ stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego;
- 3/ jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.” (por. OSN KW 1991, z. 7-9, poz. 41).

Zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach dokonana przez sąd meriti ocena dowodów w odniesieniu do wszystkich oskarżonych została przeprowadzona zgodnie z cyt. orzeczeniem Sądu Najwyższego tak, że w pełni korzysta z ochrony art. 7 k.p.k.. Sąd rejonowy szczegółowo bowiem wykazał, czym kierował się dokonując takiej, a nie innej oceny dowodów oraz co zdecydowało, iż jedne dowody obdarzył wiarygodnością, a innym tego waloru odmówił. Apelacje w tej części stanowią w zasadzie polemikę z oceną dowodów dokonaną przez sąd I instancji. Stwierdzić należy, iż argumenty sądu rejonowego zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, są bardziej przekonujące od tych podniesionych w apelacjach.

Odnosząc się meriti do apelacji obrońców, należy podnieść, iż w ocenie Sądu Okręgowego w Siedlcach zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala zatem przyjąć, iż w niniejszej sprawie sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania odzwierciedleniem, którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok SN z dnia 5 września 1974 r., II KR 114/74 OSNKW 1975, nr 2, poz. 28).

Dokonując oceny dowodów w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Garwolinie sprostął wymogom płynącym ze wskazanego wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego, dlatego rozumowanie sądu I instancji spotkało się z całkowitą aprobatą ze strony sądu odwoławczego i co za tym idzie, (poza kwestiami ściśle prawnymi), nie wymaga jakiegokolwiek korekty. Sąd rejonowy wnikliwie rozpatrzył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę tego oskarżonego.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w przedmiocie błędów w ustaleniach faktycznych wskazując, że zarzut ten czyni zasadnym nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975/5/58).

W tym miejscu, ażeby nie powtarzać wszystkich argumentów przytaczanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sąd odwoławczy uznał za stosowne ograniczyć się tylko do wskazania najistotniejszych okoliczności, które przemawiają za uznaniem za prawidłowe ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy w Garwolinie.

Jak już wspomniano, wszystkie apelacje obrońców kwestionują niezasadne przypisanie przez sąd rejonowy posiadania przez oskarżonych tzw. krajanki tytoniowej w ilości 12 400 kg. Krajankę tą ujawniono w zamkniętym pomieszczeniu w jednym z budynków gospodarczych znajdujących się na posesji w R., na której oskarżeni dokonywali rozładunku papierosów bez znaków skarbowych akcyzy. Pomimo tego, że oskarżeni wynajmowali tę posesję, żaden z nich nie potwierdził, że krajanka stanowiła ich własność. Wszyscy zgodnie twierdzili, iż musiała stanowić własność innej grupy, która w tym samym czasie wynajmowała również tę nieruchomości od P. A..

Poza faktem znalezienia krajanki na wynajmowanej przez oskarżonych posesji. Nie znaleziono innych dowodów potwierdzających wersję, że krajanka stanowiła własność oskarżonych. Nawet zeznania świadka A. K. złożone na rozprawie odwoławczej (k. 2050v -2051), w powiązaniu z treścią notatki urzędowej k. 1-2 (stanowiącą zawiadomienie o przestępstwie), również nie mogą być uznane za dowód bezpośredni, o co najwyżej jako poszlakę, nawet jeśli się je przeanalizuje z uwzględnieniem materiałów niejawnych. Tak więc jest rzeczą oczywistą, iż o ewentualnie winie oskarżonych w zakresie posiadania przez nich krajanki świadczą wyłącznie poszlaki. Tymi poszlakami są: trudnienie się przez oskarżonych obrotem papierosami sprowadzonymi z zagranicy bez zgłoszenia celnego i znaków skarbowych akcyzy. Wynajęcie i dokonywanie rozładunku papierosów na posesji, na której znajdowała się również krajanka. Wielka ilość i wartość zarówno papierosów jak i krajanki. Stopień zorganizowania grupy.

Przypomnieć wypada, iż zgodnie z utartą linią orzecznictwa dowody z poszlak mogą być wystarczające do uznania ewentualnej winy. W jednym z judykatów - OSN KW 1983/12/101, Sąd Najwyższy stwierdził cyt. „Sama wielość poszlak, stanowiących sformułowanie zarzutu popełnienia przestępstwa, nie oznacza, że oparta na tych poszlakach wersja zdarzenia jest zgodna z jego rzeczywistym przebiegiem. Trafność ustaleń faktycznych, poczynionych na podstawie poszlak, następuje wtedy, gdy ustalenia te nie mogą być podważone przez jakąkolwiek inną możliwą wersję zdarzenia, a więc wówczas, gdy wersja zdarzenia sformułowana na podstawie całokształtu powiązanych ze sobą logicznie poszlak wyklucza wszelkie inne wersje zdarzenia”.

W innym natomiast orzeczeniu stwierdził: „Ustalenia faktyczne nie zawsze muszą wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także wynikać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest

tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na której podstawie doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktyczne istotnie nastąpiły” – OSN KW 1974/2/33.

Jak już wspomniano oskarżeni działali w dobrze zorganizowanej grupie. Na swoje potrzeby posiadali specjalne środki transportu niekiedy o dużej wartości. W celu ukrycia swojej działalności, o co za tym idzie wyeliminowania ewentualnych strat, dopuszczali się innych przestępstw. W realiach sprawy niniejszej było to popełnienie przez S. C. (1) przestępstwa z art. 270§1 k.k.. Falszerstwo dokumentu miało przecież na celu ukrycie faktycznej tożsamości właściciela samochodu, który służył przecież do nielegalnej działalności. Oskarżeni byli w stanie sprowadzić jednorazowo z zagranicy towar w ilości 449 000 paczek papierosów, o rynkowej wartości prawie 5 000 000 zł. Do jego rozładunku musiał być użyty, dodatkowy sprzęt - wózek widłowy, bowiem ręczny rozładunek nie tylko byłby uciążliwy ale i czasochłonny. Istniało więc duże prawdopodobieństwo ujawnienia nielegalnego procederu przypadkowym osobom. I w takich to warunkach oskarżeni mieliby się godzić, na udostępnienie tej samej posesji i pomieszczeń jeszcze innej bliżej nie sprecyzowanej grupie osób, która miała tam, przez bliżej nieokreślony okres czasu składować jakiś towar. Taka postawa jawi się jako nieracjonalna. Oskarżeni na wszelki sposób zacierają ślady swojej działalności, w tym również tożsamość osób, które umożliwiły im odbiór papierosów wielkiej wartości i ich transport, by jednocześnie godzić się na wynajmowanie posesji z inną osobą, o której nie posiadają żadnej wiedzy, a która może ujawnić ich przestępczą działalność organom ścigania, narażając na ogromne straty finansowe. W tej sytuacji twierdzenia oskarżonych, że krajanka tytoniowa nie stanowiła ich własności są zdaniem sądu odwoławczego nieprzekonywujące.

Jest sprawą oczywistą, że pomimo prowadzenia szerokich działań operacyjnych, funkcjonariuszom policji nie udało się uzyskać przekonujących dowodów (w formie procesowej), że oskarżeni zdecydowali się rozszerzyć zakres swojej działalności przestępczej i obok przemytu papierosów zorganizowali również przemyt krajanki. Sposób zorganizowania grupy oraz wartość rynkowa papierosów pozwala na wyciągnięcie wniosku, że mieli oni możliwości finansowe, żeby wejść również w posiadanie krajanki.

Kierując się więc cyt. orzecznictwem oraz przywołanymi okolicznościami sprawy, były wszelkie podstawy by uznać, iż oskarżeni sprowadzili na nasz obszar celny również i krajankę tytoniową.

Mając powyższe na uwadze, sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do przyjęcia, że podczas rozpoznawania sprawy niniejszej sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, jak również obraży przepisów prawa procesowego w części dotyczącej oskarżonych, a tym samym do uwzględnienia apelacji obrońców.

Jeżeli chodzi o wymiar kary pozbawienia wolności, to nie może ona zostać uznana za rażąco surową. Dotyczy ona przecież całości zarzutu. Przypomnieć wypada, iż zarzut rażącej surowości został podniesiony przez obrońców w kontekście błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na zdaniem skarżących bezpodstawnym rozszerzeniu rozmiaru działalności przestępczej oskarżonych. Ponieważ nie było podstaw do ograniczenia ustaleń faktycznych sądu, nie było też podstaw do korekty orzeczenia o karze.

Jako surowa może się jawić natomiast kara grzywny, zwłaszcza w kontekście wysokości stawki dziennej. Pamiętać jednak trzeba, że wysokość stawki ustalono praktycznie w najniższej wysokości. Przyjęta w wyroku liczba stawek dziennych 1000, w realiach sprawy niniejszej nie może być również uznana za rażąco surową. Przy ustaleniu liczby stawek nie można było przecież pominąć rozmiaru działalności oskarżonych wynikającej z samej wartości rynkowej papierosów oraz krajanki tytoniowej, jej wartości celnej oraz wysokości narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego i WAT-u. Reasumując należy stwierdzić, iż obecnie wymierzone oskarżonym kary wobec konieczności uwzględnienia apelacji prokuratora, są adekwatne do stopnia zawinienia, rozmiaru wyrządzonej szkody, uwzględnia ich sytuację rodzinną i materialną oraz powinny spełnić wymogi zarówno prewencji ogólnej jak i indywidualnej.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia przepis art.627 k.p.k..

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.